

Hambo i Tokio en söndagsmorgon: man dansar i halländska dräkter!

Några medlemmar i Akashi-folkdanslag ger sig ut i hambons virvlar.

TOKIO (ST spec) En söndagsmorgon körde vi ut i min bil och rullade mot Ginza, det kommersiella huvudstråket, som nattetid är ett fantastiskt färgrikt illuminerat nöjesdistrikt. Vi stannade bilen utanför en skola, endast några hundra meter bakom denna gata.

Det var, sade man, en skola för 1.200 elever med 32 lärare. Den var mörk och dyster i jämförelse med en svensk. Tyvärr måste det bli så i ett överbefolkat land.

Vi började huttra och frysa redan i porten, som om temperaturen befann sig vid fryspunkten. Det fanns ingen centraluppvärmning och var varmare ute än inne. Solen hade små utsikter att tränga in.

Danserna: en av de dystra salarerna dansade man till en något skrällig grammofon.

Och nu är jag framme vid orsaken till denna artikel. Man dansade nämligen inte mambo utan hambo, det vill säga svensk hambo, och ropade åt mig att komma och värma upp mig.

Så kan det slumpa sig, att man dansar hambo i Tokio halv 11 en söndagsmorgon och blir varm och andfådd, om man är ovan.

Östgötapolka, Daldans

● Men den stora överraskningen var, att det japanska danslaget uppträdde i halländska folkdräkter. (Tänk, tänkte jag, att påträffa något skandinaviskt som inte är danskt efter nordpolsruttens invigning!...)

Jag tog fotografier, och kameran ljuger inte.

Efter denna artiga svängom lät man mig dra mig ur leken (själv tyckte jag med förlorat ansikte) och satte igång med dagens övningar. Man började med "klappdansen" och fortsatte med "Östgötapolka", "Daldans", "Fjällnåspolka", "Fyrmannadans" osv.

— Hur många danser kan ni? frågade jag under en paus.

— Det kan jag inte svara på just nu, svarade ledaren... hundra, kanske flera... Vi dansar jugosla-

viska, italienska, rumänska, schweiziska, tyska, polska, norska, danska, amerikanska...

— Men ni kan väl inte ha så många folkdräkter?

— Nej, vi har endast en, sade den unge ledaren, och pekade på en smal herre, nästan dubbelt så lång som japanerna, med nordiskt blont hår och blå ögon.

Bara amatörer

● Det är nu kanske på tiden att jag avslöjar litet mer. Vi hade nämligen varit fyra i min bil: herr Fukuda, tidigare förste sekreterare vid japanska legationen i Stockholm, och hans dotter samt herr Lillja, född i Sverige men numera amerikan och danslärare till yrket.

— Jag blev själv överraskad, när jag först uppsökte denna klubb, försäkrade Lillja. Det är ju amatörer, som lever på sina små löner, som banktjänstemän, typografer etc. De flesta flickorna lär visst inte arbeta på kontor, men också de kommer från familjer som måste existera på små inkomster.

Sådant intresse för folkdanser får man söka efter i världen, och de dansar förvånansvärt väl... Ja, att jag valde halländsdräkten berodde på att den är enklare och kostar mindre att tillverka.

Några av flickorna hade själva broderat svenska blommor på sina förkläden. Det var så sött och rart.

Klockan 12 stängde man av grammofonen och jag bjöd hela sällskapet på lunch på en liten restaurang i grannskapet och beställde "soba", kokta spaghetti (av bovete). Vi var närmare trettio personer och hela kalaset gick på mindre än tio kronor.

Amerikanskt initiativ

● Efter sörplandet (nödvändigt för att kunna få ner dessa smaka och hala makaroner med hjälp av två pinnar) försökte vi ta reda på de svenska folkdansernas sprung samt hur de västerländska folkdanserna funnit sin väg till Japan.

Vi kom överens, att det förr i tiden var amerikanerna, som fört dem under något fraters ringsförsök efter kriget. Nu fanns det en central organisation, ur vilken cirka fyrtio klubbar i Tokio sorterade. Denna Akashi Folk Dance Club, som har 23 medlemmar, tillhör Chuo-ku-distriktet, det finns ytterligare två klubbar.

Akashi Folk Dance Club, disponera skolans lokaler en gång i veckan, lördag eftermiddag eller söndag. Avgiften per medlem 100 yen (närmare 1.50 i svenskt mynt) per månad. Hur man kan spara ihop till folkdräkt visste inte ens Lillja, som kommit emellanåt för att hjälpa oss med de svenska stegen.

Den 19 maj skall det bli en fest. Omslaget till programhäftet kommer att bli blått med tre ljusblåa ränder och texten "Swedish Folk Dance".

— Vilken dans tycker ni är den bästa? frågade jag.

— Hambo! ropade de naturligtvis och skrattade.

Anders Olofsson